

“No vull ser l'abanderat del rock a Catalunya”

Amb el seu últim treball, ‘Les claus de sal’ (Música Global), Gerard Quintana marca el camí que vol seguir com a cantautor a través d’un nou itinerari en què presenta dinou temes que combinen cançons pròpies, versionades i, fins i tot, poemes.

Les claus de sal trenca en gran mesura les línies que anunciava el seu primer disc en solitari, *Senyals de fum*. Va ser un pas indecís?

—*Senyals de fum* era per a mi una necessitat, un disc compulsiu, vomitat. Va ser fruit del buit que em va provocar el fet de sentir-me com pre-jubilat, per primera vegada havia estat un any sense fer actuacions, acostumat com estava a no parar mai. Esperava alguna cosa, i la vaig acabar provocant perquè no aguantava aquella sensació de purgatori. De fet, no em vaig aturar a pensar com volia fer el disc, només volia fer-ne un. Per altra banda, *Senyals de fum* va sortir entre els dos darrers discos de Sopa de Cabra, la qual cosa evidencia que el fantasma del passat continuava present. En canvi, *Les claus de sal* és producte d’una reflexió intensa.

—És un disc fundacional, doncs?

—Per a mi, sí que ho és, perquè he posat les bases sobre les quals he de treballar per desenvolupar un procés que em durà a altres llocs. *Senyals de fum* potser era la conclusió de tot un període que, al mateix temps, m’apropava a altres coses.

—La producció dels seus treballs anteriors era a càrrec de Quimi Portet, però a *Les claus de sal* la producció és seva. Aquest canvi també és part del tancament d’un període?

—El que volia fer en aquest treball no ho podia delegar a una altra persona, sobretot perquè la gent em coneix pel que he estat durant quinze anys, el Gerard rocker, i no volia carregar a ningú la responsabilitat de desmuntar aquesta imatge. Ho havia de fer jo mateix, i potser en Quimi hagués pensat que estava traïnt el públic, o a mi mateix... Les etiquetes pesen massa.

—Se sent “estigmatitzat” per aquesta etiqueta de rocker en la seva nova carrera com a cantautor?

—Si vols convèncer els altres has d’estar d’acord amb allò que fas, i si n’estàs convençut, pots defensar-ho amb dignitat. Jo faig el que em ve de gust en cada moment, perquè vull allunyar-me de la impostura, de qualsevol cosa que em faci sentir fals. Deia Oscar Wilde que la millor manera de fracassar és voler tenir content a tothom, i *Les claus de sal* és justament això, una fugida de la impostura i la falsedat.

—Es va sentir impostor, a Sopa de Cabra?

—Si en aquest procés vital on neixes i mors et quedes enganxat en una de les altres vides, perquè va estar bé o perquè és el que molta gent va conèixer de tu, no pots viure la que et correspon en cada moment. Vaig viure un procés d’aprenentatge, de creació i d’arribar a la gent que va ser

JORDI PLAY

"Faig el que em ve de gust en cada moment perquè vull allunyar-me de la impostura, de qualsevol cosa que em faci sentir fals."

molt important amb els Sopa, però em va arribar una evolució. Ara, intentar reproduir allò o convertir-me en una fotocòpia cada cop més gastada del que vaig ser un dia, seria anar contra mi mateix i enganyar la gent. Vull estar viu en relació amb la manera com em sento en cada moment, sense penjar-me en el passat.

— Però és prou difícil desmuntar socialment una imatge construïda durant tants anys...

— Hem de ser lliures per triar en cada instant, sense sentir que ens estem traint a nosaltres mateixos o als altres. Jo he pres lliurement una altra direcció en la meua carrera musical, i no vull ser l'abanderat del rock a Catalunya ni defensar-lo a mort. Tampoc no vull ser un vell *rocker* que, si té sort i arriba als setanta anys, la gent li digui que és una icona del rock a casa nostra.

— Això implica trencar radicalment amb el seu passat musical?

— Si bé és evident que en aquest disc hi ha una voluntat de fugir dels llocs comuns i d'ubicar-me en un gènere concret, no rengo de res. He mirat de materialitzar els diversos personatges que em tocava interpretar. A la gent li agrada que li presentin les propostes amb etiquetes, per

ubicar-se, ser el Gerard *rocker*, ara el Gerard que versiona, ara el que participa en recitals poètics perquè la paraula li encanta... Integrar tot això dóna com a resultat un treball molt personal i introspectiu que m'ha de permetre assimilar tot allò que em veig capaç de fer com a cantautor.

— Cançons de Lluís Llach i Jaume Sisa estan presents al seu disc. Són una referència en la seva nova carrera?

— Més que ser una referència, hi són perquè tots dos representen dues coses molt diferents, fins i tot diria que són oposats, però tenen en comú una obra molt sòlida i coherent, i els agraeixo que m'hagin deixat lluir les seves joies, perquè em van molt bé per donar suport als conceptes que vull transmetre.

— Amb ells dónes entrada a cançons que no ha escrit vostè, un altre canvi important.

— Aquest és el primer disc on no sento la necessitat d'haver d'escriure totes les lletres per poder defensar-ies. Treballo per una idea global, un nexa comú, i això em permet versionar cançons que no són meves, i també adaptar poemes d'Enric Casasses, Joan Margarit o Jordi Guardans, i sentir-los com a meus. No sento

diferència entre una cançó meua i una que té un origen extern a mi.

— En un parell de temes desapareixen el fons instrumental i la cançó, només recita. Què vol expressar amb aquesta fórmula que sorprèn tant?

— Respon a la voluntat d'incorporar tots els papers de l'auca en un sol treball. La paraula, que és present a qualsevol cançó en general, deixa d'estar harmonitzada i passa a ser paraula pura. Reconec que sorprèn i que no és excessivament comercial fer aquesta mena de coses, perquè no estem acostumats a sentir parlar algú en un disc, però a mi em serveix per acceptar la paraula d'una manera més despüllada. I, de fet, respon al plantejament essencial de *Les claus de sal*: treure tot allò que resulta accessori.

— Instrumentalment, ha eliminat completament la bateria, i les percussions són molt limitades. Eren accessoris, també?

— Una de les maneres d'evitar els llocs comuns i de crear un engranatge més personal era trencar la inèrcia de tants anys ubicat en el pop-rock, on el baix i la bateria construeixen la base rítmica sobre la qual es munta una gravació. He volgut evitar aquesta arquitectura una mica condicionada, i en comptes de posar com a base el baix i la bateria, hi he posat la veu, perquè és el disc d'un cantant, i l'instrument del cantant és la veu. Això ha fet que tant les dues guitarres com el piano hagin hagut de treballar més, en determinats moments, el concepte percutiu del seu instrument que no pas si hi hagués hagut una base rítmica.

— Aquesta reordenació i el *tempo* en què es mouen els dinou temes del disc fan perdre fàcilment la noció del temps...

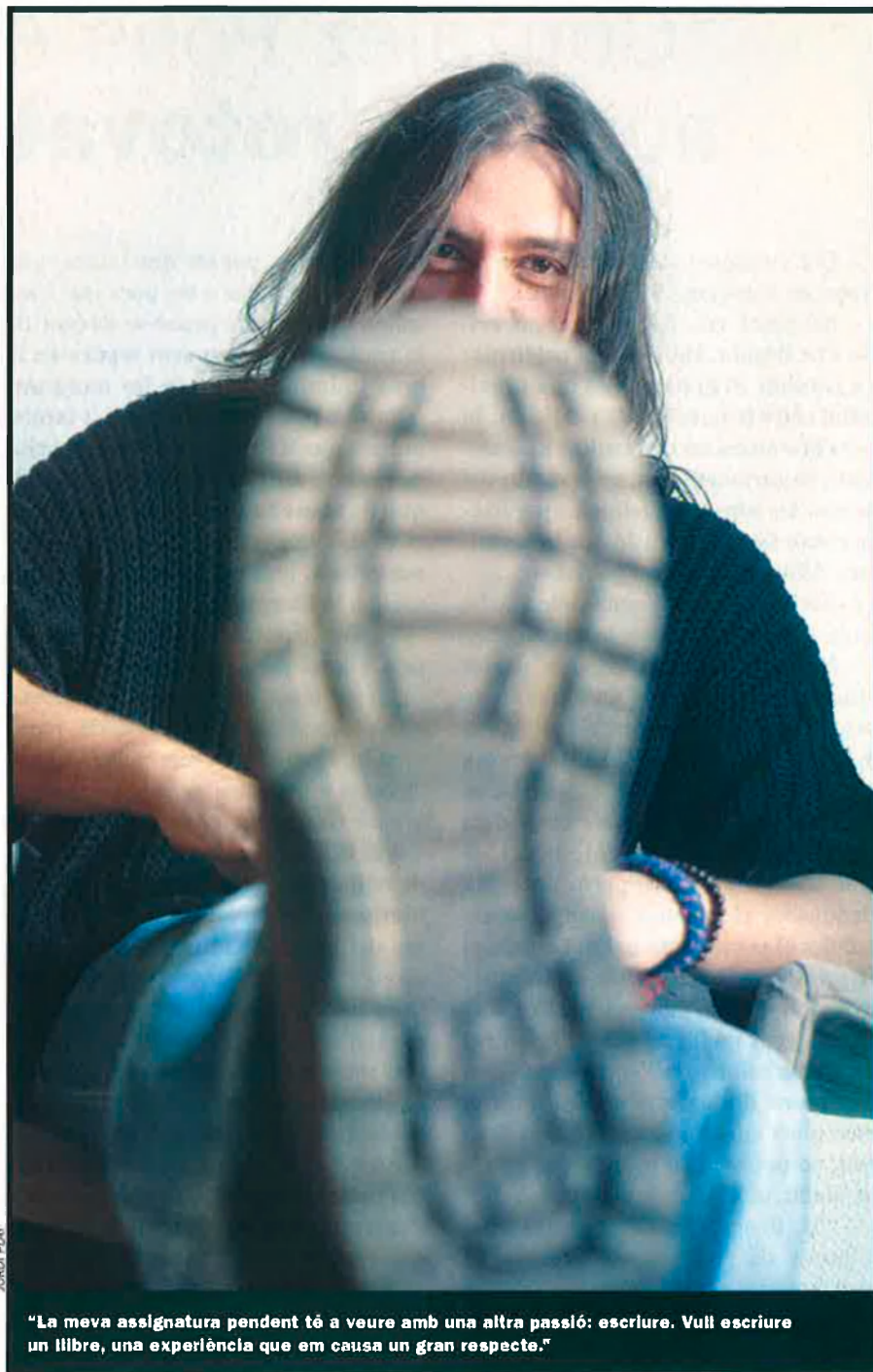
— No es pot escoltar amb presses, perquè probablement et posaràs nerviós i el deixaràs per una altra estona. Penso que és un disc per escoltar un vespre que no estiguis especialment lúcida, o un diumenge al matí, sense límits. I si a més pots fluir i que et portin allà on vulguin, molt millor.

—*Les claus de sal* té el seu origen en l'espectacle en directe *Sota la pell*, creat entre el primer i el segon disc. Quines conclusions en va treure?

—Amb *Senyals de fum* vaig fer una gira dins del circuit de pop-rock de festes majors, i em vaig adonar que en aquest espai no podia fer creïble el meu projecte. Vaig decidir canviar el circuit, i vaig passar a teatres, auditoris i, fins i tot, claustres. Amb l'espectacle *Sota la pell*, desmunto una mica *Senyals de fum* i el reconstrueixo, i és aquí on trobo el camí. De fet, acabo la gira d'aquest espectacle amb la banda ja desmuntada, i els últims concerts els faig només amb piano i dues guitarres. Tot plegat és fruit d'una provatura i d'una reflexió que no havia fet abans. El resultat de l'anàlisi de les dues experiències anteriors l'he plasmat a *Les claus de sal*, ple de petites decisions i de cançons que intenten explicar coses molt complexes d'una manera senzilla, despulant-les al màxim.

—Això tan complex d'explicar són els sentiments, negatius i positius. El títol del treball ens ha de donar la clau de la interpretació?

—*Les claus de sal* és una metàfora de les llàgrimes, el símptoma evident que ens hem deixat anar, que hem obert les portes dels sentiments, conscients de les conseqüències que això ens pot comportar. La clau ha d'intentar traspasar aquesta porta que tots tenim, que ens manté segurs i salvats, insensibles a moltes de les coses que rebem cada dia. Potser per instint de supervivència, acaben adormint bona part de la nostra capacitat de sentir i actuar. Ara bé, hi ha fets que aconsegueixen trencar aquesta membrana, com va passar amb els atemptats de l'11-M, davant la impotència de veure com persones que no en tenien cap responsabilitat n'eren les víctimes. Si sentíssim la meitat del que vam sentir en aquell moment quan ara ens arriben notícies com que hi ha 5.000 nens que moren al món cada dia per falta d'aigua potable, segurament tot seria d'una altra manera. Volia parlar una atenció especial a aquests límits que

“La meua assignatura pendent té a veure amb una altra passió: escriure. Vull escriure un llibre, una experiència que em causa un gran respecte.”

tots ens hem posat per sentir, on comencen i on acaben.

—Té altres projectes?

—Ja tinc una idea per al proper disc, però vull anar a poc a poc, encara estic fent la promoció d'aquest últim treball... Però la meua assignatura pendent té a veure amb una altra passió: escriure. Vull escriure un llibre, una experiència que em causa un gran respecte. Un bon llibre és

per a mi una eina que sempre he de tenir a prop, que repasso moltes vegades. I jo no voldria pas fer-ne una que es trenqui de seguida. Sóc molt ambiciós en aquest pla, i el dia que m'hi llanci serà per fer una bona eina. Tot i que, per les meves característiques, sempre seré un intrús en el panorama literari.

Gemma Aguilera